

И тъй, следъ всѣки щастливъ случай въ живота, иде единъ нещастенъ. На всѣка планина съответствува долина. Това е законъ въ природата. Тѣй щото, когато нѣкой слиза, това показва, че той е на височина. Когато се качва, той е въ низина. Изкачването по планината изисква подемъ на човѣшкия духъ. Слизането въ долината изисква отъ човѣка внимание. И въ двата случая има препятствия, само че тия, които заставятъ човѣка да се качва нагоре, сж корубести, изпжкнали. Тия пѣкъ, които го заставятъ да слиза надолу, сж вглжбнати. Препятствията ще заставятъ човѣка да намѣри извора. — Ами ако кривна налѣво, или надѣсно? — Никакво изкривяване не може да стане. Едно е възможно: или нагоре да се качвате, или надолу да слизате. Въ това отношение, сжществува единъ законъ въ природата, а именно: следъ всѣки щастливъ случай иде единъ нещастенъ. Следъ всѣка радостъ иде скръбъ. Скръбта и радостта сж две различни състояния, презъ които човѣшката душа неизбѣжно трѣбва да мине. Могатъ ли скръбта и радостта да се предизвикатъ отъ една и сжща причина, или да се произведатъ отъ едно лице? Радостта е планински връхъ, а скръбта — долина. Затова се казва, че който страда, той слиза въ долината. Като слѣзе въ долината, човѣкъ започва да оре, да копае, да сѣе, вследствие на което ржцетъ му се покриватъ съ пришки. Каквато е разликата между планинския връхъ